

ministerens skøn rimeligt omfang ønsker at erhverve landbrugsjord med henblik på iværksættelse af en økonomisk risikabel eller særlig kapitalkrævende jordbrugsmæssig anvendelse.

Såfremt erhvervelsen overvejende skete med henblik på udnyttelse af særlige forekomster i jorden eller til anden ikke-landbrugsmæssig anvendelse, herunder navnlig til boligbyggeri, industrielt byggeri eller lignende, hvortil det ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt findes ønskeligt at jord inddrages, skulle tilladelse ifølge § 3 meddeles, medmindre landbrugsministeren fandt, at den tilsigtede anvendelse gik ud over, hvad der måtte anses for at være en forsvarlig og hensigtsmæssig anvendelse af jorden på det pågældende sted, eller den pågældende erhverver skønnedes i forvejen at råde over tilstrækkelige arealer til formålet.

De af landbrugsministeren meddelte tilladelser skulle ifølge § 4 kunne gives på begrænset tid og på nærmere angivne betingelser.

I §§ 5-8 var foreslået en række mere tekniske bestemmelser, og § 9 fastslog ugyldighed for aftaler om langvarige brugs- eller lejeforhold, der måtte antages at være indgået med omgåelseshensigt. §§ 10-12 indeholdt bestemmelser om straf, tilsyn og kontrol, og endelig var det i § 13 forudsat, at loven skulle være trådt i kraft den 1. oktober 1963.

Ved lovforslagets fremsættelse betonedes landbrugsministeren, at forslaget tog sigte på tilvejebringelse af et generelt værn mod, at dansk landbrugsjord i større omfang opkøbtes af personer, der ikke skulle leve af at drive landbrug, eller at dansk landbrug kom i upersonligt eje. Beskyttelsen foresloges tilvejebragt ved bestemmelsen om, at personer, der fremtidig erhverver landbrugsejendomme, skal tage bopæl på den erhvervede ejendom. Hensynet til en fri tilpasning af landbrugets bedriftstørrelser til den tekniske og økonomiske udvikling fandt ministeren tilgodeset derved, at der fremdeles ville være adgang for personer, der havde eller tog bopæl på en landbrugsejendom, til frit at erhverve 2 landbrugsejendomme. Ministeren fremhævede tillige, at Danmark selv efter lovforslagets gennemførelse ville have en erhvervelseslov, der var udpræget liberal i forhold til de tilsvarende love i Norge, Sverige og Den vesttyske Forbundsrepublik. I disse lande krævede praktisk taget enhver erhvervelse af landbrugsejendomme forudgående tilladelse. I fortsættelse heraf udtalte ministeren bl. a. følgende: